

164. ԻՐԵՔ ԿՆԵԳՅ

Մին թաքավրեր իրեք կնեգյ ա ինոմ պըհելիս, իրեքան էլ թամբալ, Կնընուցան մինը կյող ա ինոմ, մինն աշկը տոնա, էն մինն էլ լոկվանեգյ, Թաքավրերն օրերն էլ միշտ դիխոր ար անց կենում: Տըհանցա մոտեն յէլ ուրան կնգանը նհետ մին քյանսիր մարթ ար ապրում, օրեն հացեն մհհտանշ, բայց միշտ ուրախ: Էտ քյիսիրին կնեգյը համ շատ ղոշնաղ ար, համ էլ գյափուգյուսի անող, երթ ասող, խաղ ասող, պար կըլվող: Մին խոսկավ ամմեն հինշ ծընոքավը կյամ ար: Տրա մարթն էլ շատ ուրախ ար կենում: Խաբարը հսնում ա թաքավրերն, թա քզանա մոտեն իստի մին մարթ ա ապրում, ինքյը շատ քյանսիր, բայց ամմեն օր ըսելիս, խուսելիս, միշտ ուրախ, օգում ա թա լիհն թուլի: Թաքավրերն ասում ա.—Քյիննական ըմ էտ մարթին տըհսնամ: Տա քյիննամ ա տըհսնում էտ մարթը համ վար ա անում, նհետն էլ պար կյամ, պատ շըրելիս համ քար ու ցեխ կըրում, նհետը պար կյամ, հինշ վրեր անում ա, լոխ պար կյանավ: Հըցըփորոց ա անում, ամմեն հինշ գլուդոն, տրան ասում.—Իմ իրեք կնեգյս քեղ պիտի տամ, քու կնեգյս յոր օնեմ: Էտ քյանսիրը թա՝ անան յի կյալ: Թաքավրերն ասում ա.—Վրեր փոխես վուշ, կլնիտ կտըրլական ըմ: Էտ քյանսիրը ճարը կտրած, ուրան կնեգյը տամ ա, Թաքավրերն իրեք կնեգյը յոր օնում: Տա թաքավրերն կնանեքյը տանում ա տոն, տանը մաշան կտրում, էրկու օթաղ շինում, ութաղեն մինին պա-

տները ծկոտում, մին քանի պըտըրհան պեց անում, հիշքան աման-
շաման կա, պիրում էտ պըտըրհանները լըանում, էն մին ութադեն
էլ էրկու մղակ ա յիրա անում, տհանցա խիլա հեռու վել մին օրիշ
օթադ շինում:

Մեհետ տա ուրան կնանուցը յոր ա օնում, թա տանում ըմ
կյետեն էն դոլին լամ տընդեր կա, շոռ ածեմ: Կյետն էլ խիլա
հեռու վա ինում: Վընր հանում ըն կյետեն, առաշ կյոդ կնգանն ա
շիլակում, վընր անցկըցընե: Հենց վընր հանում ա վարար, վժժոկ
տընդը, տա կնգանը հըցընում ա, թորա, կնեգյը թա՝ սօրա ետ
թորա: Մարթը տրան անց ա կըցնում կյետեն էն դոլու ծտ ա
տընոնում, քյինամ էն աշկը տոն կնգանը շիլակում, պիրում կյե-
տեն վարար տընդը, հըցընում, թա թորա, կնեգյը թա՝ սօրա ետ
թորա: Տրան էլ ա կյետն անց կըցընում: Քյինամ ա լուզվանն
կնգանը շիլակում, պիրում վարար տընդը, հըցընում, թա՝ թո-
րա, կնեգյը թա՝ հինշ ըս ասում է՝, վընդս կըլխետ, քյնկվիա տու,
հիլ ըրա անց կըցըրու: Մարթը տրան շիլական հըրում ա, թում-
պալի քցում կյետը, էտ էրկու կնանուցը յոր օնում, քյինամ տոն:
էն օթադը, վընր պատերը ծըկոտալ ա պըտըրհանն շինալ, աման-
շամանավ լըցալ, տամ ա կյոդ կնգանը, ասում.—Ըմընեքյը, տեսը-
տենը հիշքան օգում ըս, կյոդաց, մին պտըրհանան մինը տար,
էն մինան էլ՝ էն մինը: էն մին օթադն էլ, վընր էրկու մղակ ա
ինում պեցած, տամ ա էն մին կնգանը, ասում.—Սիրական ըս
պիրիլական, թա հի՛նշ ըս ըննական, տու վըս գյնդում, մին
մղակավը օթադըտ կըպիրիս, էն մինավը՝ հոն տինիս:

Տրանա ետը տահանք ուրանց խըսյաթը թողում ըն, խըլուն-
քանում, լամ, դոշնադ կնանեքյ տընոնում:

Մին օր էտ մարթն ասում ա.—Քյինական ըմ թաքավըրեն
կոշտը, տընսնամ կնեգյո նրա քշտին հո՛նց ա: Քյինամ ա տընս-
նում ուրան քյնհն կնեգյը թաքավըրեն քշտին թիմըլանցած,
տընոած մին անանգյա: Թաքավըրը տրան ասում ա.—Կնանեքյս
ինն տո, կնեգյո տար: էտ քյասիրը թա՝ կարել չմ:

